

at give en nærmere Regel angaaende Behandlingen af de ved Lovens Ikrafttræden svævende civile Underretssager, for saa vidt der har fundet en Deling Sted af vedkommende Retskreds.

I naturlig Forbindelse med Indførelsen af selvstændige Politimyndigheder staaer *Anklageprincippets Indførelse* i Strafferetsplejen. Foruden en Omordning og Udvidelse af Politiet nødvendiggør dette Princip Oprettelsen af en særegen, fra Domstolene adskilt, offentlig Anklagemyndighed. De mere almindelige Regler om dennes Organisation og Virksomhed haves i Kapitlerne 10 og 64, der ere formulerede i Overensstemmelse med den 3die Proceskommissions af begge Rigsdagens Ting godkendte Forslag. Det vil heraf ses, at kun Rigsanklageren og den til hans Bistand beskikkede Overanklager, samt de for Landsretskredsene beskikkede 6 Overanklagere ere egentlige, af Kongen beskikkede og fast lønnede Embedsmænd med mere omfattende Embedsforretninger, medens de offentlige Anklagere ved Sø- og Handelsretten og Underretterne, der beskikkes af Rigsanklageren, kun efter specielt Paalæg af Overanklagerne udføre Sager under Domsforhandlingen for disse Retter mod et af Retten for den enkelte Sag fastsat Vederlag (jfr. §§ 107 og 717).

Ved Siden af den offentlige Anklagemyndighed og under dennes Tilsyn (jfr. §§ 118 og 802) virker Politimyndigheden for Efterforskning og Forfølgning af Forbrydelser. De nærmere Regler om Politiets Ordning og Virksomhed haves i Kapitel 11. Det fremgaar heraf (jfr. § 108), at for København Vedkommende forbliver det ved de nugældende Bestemmelser, medens udenfor København Politiets Virksomhed dels udøves af Statspolitiet, der er fælles for hele Riget, og hvis Opgave det fortrinsvis er at udføre de Politiet paahvilende Hverv indenfor den straffende Retsplejes Omraade (§§ 110 og 111), dels af det kommunale Polit, hvis Virksomhedsomraade falder indenfor de enkelte Politikredse (Retskredse), og hvis Opgave det i første Række er at opretholde Sikkerhed, Fred og Orden og at paase Overholdelsen af Love og Vedtægter (§§ 110 og 112). Man har foreslaaet en saadan Ordning af Politiet, først og fremmest fordi Efterforskning og Forfølgning af Forbrydelser maa anses for at være en Opgave, hvis Løsning i første Række paahviler Staten, og dernæst ogsaa fordi det ligger nær, naar Talen er om denne Politivirksomhed, at arbejde videre paa det

Grundlag, som er givet ved Statspolitiets Oprettelse. Chefen for Statspolitiet, til hvis Bistand der beskikkes en af Kongen udnævnt Politiinspektør, har den øverste Ledelse af dette og er de stedlige Politimestres overordnede for saa vidt angaar de til Statspolitiet særlig henlagte Hverv; Politimesteren er saavel det kommunale Politis som Statspolitiets øverste, stedlige foresatte (§§ 113, 1ste Stykke, og 114, 1ste Stykke). Som et Hverv, der særlig foreslaas henlagt til Statspolitiet, nævnes i § 111 Tilsynet med Fremmede og Rejsende i Henhold til Lov af 15. Maj 1875. Grunden hertil er, at man efter indvundne Erfaringer maa anse det for værende af største Vigtighed, at dette Tilsyn udøves paa ensartet Maade. Antallet af Statspolitibetjente, der i Henhold til Lov Nr. 108 af 29. April 1913 § 1 i Øjeblikket udgør 48, deraf indtil 12 Overpolitibetjente, kan efter nærværende Lovforslags § 113, 2det Stykke, ikke overstige 200, hvoraf indtil 30 kunne beskikkes til Overpolitibetjente. Naar Statspolitiets Rammer udvides saaledes, mener man, at det vil være i Stand til at tilfredsstille de forøgede Krav til Politiets Efterforskningsvirksomhed m. v., som Strafferetsplejens Omordning, ikke mindst Anklageprincippets Indførelse, utvivlsomt vil kræve. At Antallet af kommunalt ansatte Politibetjente i mange Politikredse Landet over herefter uden Betænkelighed vil kunne formindskes, er vel sandsynligt, men man har dog anset det for rettest at foreslaa, at en saadan Formindkelse — saavel som en tilsvarende Forøgelse — ikke skal kunne ske uden Justitsministerens Samtykke (jfr. § 117, 1ste Stykke). For de Bestemmelser, som Justitsministeren træffer med Hensyn til Politistyrkens Størrelse, vil herefter indvundne praktiske Erfaringer blive de afgørende.

Den foreslaaede Ordning af Paatalemyndighederne og deres Hverv er i det hele i Overensstemmelse med det af Folketinget i Rigsdagssamlingen 1903—04 vedtagne Forslag til Lov om Rettens Pleje, dog med de Forandringer, som følge af, at man ikke har ment i videre Grad end det alt er hjemlet i Retsplejeloven af 1909 at burde indføre det saakaldte Umiddelbarhedsprincip, jfr. herom nærmere nedenfor. Nærværende Forslag betyder saaledes et afgjort Brud med det hidtil herskende Inkvisitionsprincip og Indførelse af Anklageprincippet i dets Renhed, idet der ikke blot til Foretagelse af Forundersøgelse ved Retten kræves en Begæring af Politi-